

k úmluvě o převzetí dluhu mezi dosavadním a novým dlužníkem. Než odvolací soud zjistil, že sice žalobce byl upozorněn Františkem Š-em na jeho závazek k odebrání piva výlučně z pivovaru dovolatelova, že však k převzetí tohoto závazku žalobcem nedošlo. Vzhledem k tomu nemá výše zmíněný dopis dovolatelčin významu a je zbytečné zabývat se otázkou, stal-li se tento projev včas. Z obsahu onoho dopisu vychází také najevo, že sama dovolatelka nepředpokládala, že došlo ke zvláštní úmluvě o převzetí dluhu mezi žalobcem a Š-em, nýbrž poukázala jen k převzetí dluhu, nastalému podle jejího mínění převzetím dluhu ze zápůjčky. Ad 3. Oba nižší soudy vyslovily, byť i z různých důvodů, že propinační závazek nelze uznati za dluh ve smyslu § 1409 obč. zák. Otázkou, co rozuměti jest dluhy ve smyslu § 1409 obč. zák., zabýval se nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí čís. 7072 sb. n. s. a vyslovil, že dluhy ve smyslu § 1409 obč. zák. jsou nejen dluhy v užším slova smyslu, nýbrž veškeré závazky z doby převzetí. Třebaže se tedy pojem dluhů v § 1409 obč. zák. nevztahuje jen na dluhy peněžité, jest schváliti právní názor odvolacího soudu, že se ručení nabyvatele podle § 1409 obč. zák. nemůže vztahovati k osobním závazkům zcizitelovým, jež podle své povahy nepřipouštějí takový převod. Přisvědčiti jest odvolacímu soudu v tom, že by opačné stanovisko dovolatelčino vedlo k tomu, že by takovým způsobem závazky, které jako věcná břemena do pozemkových knih vložiti nelze, obcházením zákazu zakládání reálných břemen propinačních podle pat. ze dne 7. září 1848 čís. 1080 sb. zák. soud. čís. 1. IX, nabyly povahy věcných břemen, což zajisté III. dílčí novelou nebylo zamýšleno. Účelem této novely bylo chrániti zájmy věřitelů, kteří poskytli majiteli podniku osobní úvěr spoléhající na aktiva podniku, zájmy ty však chráněny jsou v případě, o jaký se v tomto sporu jedná, již tím, že přejímatel podniku odpovídá za dluh ze zápůjčky, nikoliv však za závazek ke splacení zápůjčky jen odběrem piva, čímž nikterak není ohrožena důvěra věřitelova, že své pohledávání vydobude z aktiv podniku. Není proto v právu námitka, že žalobce jest oprávněn splatiti dluh svůj jen odběrem piva, jak to žalovaná měla umluveno s Františkem Š-em. Tvrzení žaloby o složení dluhu na soudě pokládati jest podle § 267 c. ř. s. za doznané, ana je dovolatelka v řízení před první stolicí nepopřela, ač šlo o údaj pro spor rozhodný, a žalovaná, nebyla-li o složení přímo zpravena, mohla se o pravdivosti tvrzení toho snadno přesvědčiti. Nebylo tudíž důvodu a předpokladu, že žalobce tvrdí nepravdu. Složení peněz stalo se tudíž po právu ve smyslu § 1425 obč. zák., a byl tím žalobce podle téhož ustanovení zákona zproštěn svého závazku, a je podle § 1426 obč. zák. oprávněn požadovati vydání kvitance a výmazní listiny.

Čís. 13364.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

Nejde o »ujednání pachtovného« ve smyslu § 1 vládního nařízení, byla-li pachtýři poskytnuta sleva z ujednaného pachtovného.

(Rozh. ze dne 10. března 1934, R II 15/34.)

Žádost pachtýře o úpravu pachtovného soud první stolice k námitkám propachtovatelů zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Stěžovatel žádal o úpravu pachtovného, proti čemuž se odpůrci bránili tím, že stěžovatel od 1. prosince 1932 má slevu od propachtovatelů na nájemném z 1 měřice 50 Kč, takže prý úpravou tou po 1. říjnu 1932 nastala změna v pachtovném a proto se nemůže na pachtovné stěžovatelovo vztahovati cit. vládní nařízení. Soud první stolice názor propachtovatelů schválil. Rekursní soud má za to, že propachtovatelé nemohou na sebe vztahovati předpis § 1 vl. nař. čís. 164/1933 sb. z. a n., neboť tím, že propachtovatelé svým přípisem ze dne 1. prosince 1932 slevili svým pachtýřům ze starého pachtovného 50 Kč z jedné měřice, nelze říci, že bylo pachtovné nově sjednáno. Rekursní soud má za to, že se propachtovatelé takovýmto způsobem snaží obejít cit. vládní nařízení. I když pachtýř slevu 50 Kč ze starého pachtovného odrazil a nižší pachtovné zaplatil, přece podle názoru rekursního soudu se tím nevzdal nároku na slevu podle cit. vl. nař., pokud tato sleva by byla vyšší než sleva skutečně poskytnutá. Že by pachtýř byl výslovně prohlásil, že se vzdává nároku na slevu pachtovného, bude-li zákonným předpisem nařízena, se ani netvrdí. Nelze připustiti, by propachtovatel, zvěděv o chystané zákonné slevě na pachtovném, předešel svou dobrovolnou třeba sebe nepatrnější slevou účinnost zákonných předpisů tvrzením, že jeho sleva je sjednáním nového pachtovného. Vždyť při správnosti názoru soudu první stolice by se muselo uznati za sjednání nového pachtovného i to, kdyby propachtovatel na míře slevil třeba jen 1 Kč. Tím však by se citované vládní nařízení úplně minulo cílem, což nemohlo býti úmyslem vlády.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor rekursního soudu, že v prosinci 1932 nebylo pachtovné znovu ujednáno, jest správný a vývody dovolacího rekursu nebyl vyvrácen. »Ujednání pachtovného« předpokládá, že obě strany měly volnost rozhodovati o pachtovním poměru, takže záleželo na nich, chtějí-li nabízené nebo žádané pachtovné přijmouti či odmítnouti. Pachtýři, jsouce platnou pachtovní smlouvou vázáni, se však nemohli volně rozhodnouti, jak vysoké pachtovné chtějí platiti, nýbrž záleželo jen na vůli propachtovatele, jakou slevu z ujednaného pachtovného chce jim poskytnouti, a s tím, co jim slevil, museli se spokojiti. Nejde o ujednání stran, nýbrž o jednostranný úkon propachtovatele.

Čís. 13365.

Přípustnost pořadu práva pro nárok pragmatikálního úředníka na bývalých soukromých císařských statcích v Čechách, jenž byl pravoplatným nálezem ředitelství statků degradován a ze služby bez nároku na pensi propuštěn a jenž se domáhá na československém státu na základě úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakou-